

РЕШЕНИЕ

№ 2040

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1626** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 144 във връзка с чл. 197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по Л. Е. Н., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. К. срещу Решение № ПИ-2/05.01.2021 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., с което жалбата срещу Разпореждане изх. № С200022-137-0009757/ 14.12.2020 г., издадено от П. М. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е оставена без уважение.

В жалбата се излагат съображения, че издадения акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон, тъй като незаконосъобразно от страна на решаващия орган е прието, че не е изтекла предвидената в закона давност. По същество се иска отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание, жарбоподателят се представлява от адв. П. К.. Претендира присъждане на направените по делото разноски, за които представя списък.

Ответникът – директора на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, приема:

Жалбата е подадена от надлежна страна, участник в административното производство, срещу акт, с който неблагоприятно се засягат неговите права и законни интереси, в рамките на срока по чл. 268 от ДОПК. Жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

ИД № 22140008213/2014 г. за събиране на неплатени публични задължения е образувано срещу Л. Е. Н., ЕГН [ЕГН], по Молба по взаимна помощ № 12314-001606/26.09.2014 г. на Държави-членки на Европейския съюз Германия. На основание чл. 221 от ДОПК, е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 8213/2014/000001/ 13.11.2014 г.

Според съдържанието на представения с искането Единен инструмент, горните публични вземания от страна на Германия произтичат от мито и начислен ДДС по отношение, на които е налице Искане за събиране № 12314-001606.

С оглед обезпечаване на публичните задължения, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0082175/18.11.2020 г., издадено от П. М., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., на длъжника са наложени обезпечителни мерки. Същото е връчено на длъжника на 02.12.2020 г.

С възражение, вх. № С200022-000-0567714/01.12.2020 г., длъжникът е поискал погасяване по давност на публичните задължения. На лицето е изпратено писмо с изх. № С200022-178-0031186/09.12.2020 г., с което е отговорено, че компетентен относно давностните срокове на този вид вземане е службата подала Искането за събиране в Германия.

По подаденото възражение, вх. № С200022-000-0567714/03.12.2020 г., публичният изпълнител при ТД на НАП - С., се е произнесъл и с Разпореждане, изх. № С200022-137-0009757/14.12.2020 г., с което е отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност производството по принудително изпълнение на публичните задължения, по Молба по взаимна помощ № 12314-001606/26.09.2014 г. на Държави - членки на Европейския съюз Германия. Същото е връчено на длъжника на 14.12.2020 г.

В Единния инструмент е посочена датата на установяване на публичните вземания – 22.11.2012 г., а в Искането за събиране на вземанията е посочен последния ден на давностния срок по немския закон за мита – 22.11.2017 г. и за ДДС – 31.12.2017 г. Последният е променен във връзка с предприети действия по събиране, т.е. новият давностен срок изтича на 31.12.2022 г.

Публичният изпълнител, както и директорът на ТД на НАП, позовавайки се на посочения в искането давностен срок и на основание чл. 269у от ДОПК, са отказали принудителното събиране на публичните вземания към Германия да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност.

Правни изводи:

Съгласно чл. 168 от АПК, приложим на основание §2 от ДР на ДОПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от жалбоподателя, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Процедурата за взаимопомощ между държавите – членки на ЕС предвижда събиране на публични вземания на една държава и предприемане на изпълнителни мерки срещу лица, намиращи се на територията на друга държава, въз основа на единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки. Задължителното съдържание на единния инструмент и неговото правно значение са уредени в чл. 269к от ДОПК. В единния инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително

основание и той представлява единственото и достатъчно основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Единният инструмент подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. Видно от съдържанието на административната преписка, по преписката са налични както Искането за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки, така и Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на директива 2010/24/ ЕС на Съвета. В този смисъл, неоснователни се явяват изложените от жалбоподателя доводи, че липсва годно изпълнително основание за посочените суми по изпълнителното дело, тъй като по преписката липсвал Единният инструмент за предприемане на изпълнителни действия.

Видно от Протокол, изх. № С200022-026-0055728/24.11.2020 г., Л. Е. Н. е отказала да получи подлежащите ѝ на връчване документи, включително и Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на директива 2010/24/ ЕС на Съвета. След направения отказ от страна на лицето да получи посочените документи, в това число и Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, документите са изпратени за връчване на лицето през БИДИС. Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания е връчен на лицето през БИДИС на 29.12.2020 г.

При осъществяване на процедурата по взаимна помощ с държавите-членки на ЕС при събиране на публични вземания са приложими разпоредбите на глава 27 „а“ от ДОПК и Директива 2010/24/ЕС и приложимостта на погасителната давност по българското законодателство, изрично е изключена от разпоредбата на чл. 269у, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 19 на Директива 2010/24/ЕС, въпросите, свързани с давностните срокове се уредени единствено от действащите закони в запитващата държава-членка. Съгласно чл. 269у, ал. 1 от ДОПК, по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава-членка. Тази норма е идентична с чл. 19 от Директива 2010/24/ЕС от 16.03.2010 г. В настоящия случай, запитващата държава е Германия и въпросите, свързани с давността се уреждат според нейното законодателство. Л. Е. Н. е подала възражение, вх. № С200022-000-0567714/03.12.2020 г., с което е поискала погасяване по давност на публичните задължения.

По подаденото възражение, вх. № 0200022-000-0567714/03.12.2020 г., публичният изпълнител при ТД на НАП - С., се е произнесъл с Разпореждане, изх. № 0200022-137-0009757/14.12.2020 г., в което изрично е посочено, че споровете относно вземанията, изпратени от Държава членка на ЕС по процедура за взаимна помощ - Германия с молба за събиране по взаимна помощ с № 12314-001606/26.09.2014 г., включително позоваването на погасителна давност на основание чл. 269у от ДОПК, попадат изключително в компетентността на компетентните органи на запитващата държава Германия, в съответствие с чл. 14 от Директива 2010/24/ЕС. Всяко такова действие трябва да бъде направено пред тях в съответствие с процедурните и езикови правила, които са в сила в запитващата държава Германия. Посочено е изрично и името на службата, отговаряща за вземането в Германия, адрес, пощенски код, телефон, електронна поща, референтен номер на преписката, името на длъжностното лице, разглеждащо искането.

Въпросът за давността по същество на вземането е в преценката на запитващата

държава, доколкото съгласно чл. 269у, ал. 1 от ДОПК се прилага нейното законодателство. За публичния изпълнител съществува единствената предвидена в закона възможност, съгласно чл. 269м от ДОПК, когато срещу вземането е депозирана жалба до местния запитан орган, той да уведоми жалбоподателя, че следва да подаде жалбата пред компетентния да се произнесе по жалбата орган в запитващата държава-членка. С писмо, изх. № 0200022-178-0031186/ 09.12.2020 г., жалбоподателката Л. Е. Н., чрез адвокат П. К., е уведомена, че съгласно чл. 269м от ДОПК, следва да оспори вземането си, включително да направи възражение за изтекла погасителна давност, пред компетентния орган в Германия.

По делото, не са представени доказателства за подадено възражение за изтекла погасителна давност пред компетентния да се произнесе по възражението орган в Германия. Налице са данни, от които може да се направи извод, че правото за събиране на публичните задължения по Молба по взаимна помощ № 12314-001606/26.09.2014 г., не са погасени по давност, тъй като с уведомление по междинна дейност, вискателя Германия е въвел данни в М. ЦЗВ, че давностният срок е удължен до 31.12.2022 г.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

Разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение (каквото искане е своевременно направено), определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Е. Н., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-2/05.01.2021 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което жалбата срещу Разпореждане изх. № С200022-137-0009757/14.12.2020 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., е оставена без уважение.

ОСЪЖДА Л. Е. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ:

